

ΕΙΝΟΜΗΛΟ

Βέρα Πρατικάκη

Το Καρυ-κευμένο Καλαμαράκι

Εικονογράφηση:
Ρένια Μεταλληνού

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Καρυ-κευμένο Καλαμαράκι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βέρα Πρατικάκη
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ρένια Μεταλληνού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουκωτά
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Βέρα Πρατικάκη, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2017

Έντυπη έκδοση: ISBN 978-618-01-1699-1
Ηλεκτρονική έκδοση: ISBN 978-618-01-1700-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

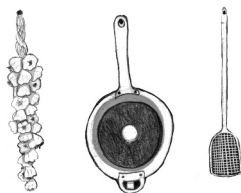
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Βέρα Πρατικάκη

Το Καρυ-κευμένο Καλαμαράκι

Εικονογράφηση:
Ρένια Μεταλληνού

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΒΕΡΑ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία στο Πανεπιστήμιο του Γουόρικ και της Οξφόρδης και Ψυχολογία στο Πανεπιστήμιο του Ντέρμπι και του Ανατολικού Λονδίνου.

Εργάζεται στο Κέντρο Μέριμνας Οικογένειας και Παιδιού (ΚΜΟΠ), στο πρόγραμμα για την αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού, και παράλληλα διατηρεί το δικό της γραφείο, όπου προσφέρει υπηρεσίες ψυχοθεραπείας σε ενήλικους και παιδιά.

Η μεγάλη της αγάπη είναι η συγγραφή βιβλίων για παιδιά. Το 2011 εξέδωσε το πρώτο της παιδικό παραμύθι, *Caterpillar Pauline*, προσφέροντας όλα τα έσοδα στη φιλανθρωπική οργάνωση της Αγγλίας BeatBullying, και το επόμενο βιβλίο της ήταν **ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΛΙΑΣ** (2015), το οποίο βασιζόταν στην έρευνα που έκανε κατά τη διάρκεια του μεταπτυχιακού της στην Οξφόρδη.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί, εκτός από **ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΛΙΑΣ**, και το βιβλίο της **ΜΗΠΩΣ ΕΙΔΑΤΕ ΤΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟ;**

Στην Έλλη

Περιεχόμενα

Ένα ανάποδο ξεκίνημα διακοπών.....	9
Η απρόσμενη επίσκεψη πριν από έναν μήνα	11
Η νέα ιδέα της Κασσάνδρας	16
Το καλωσόρισμα της κυρίας Μοσχούλας	25
Στο σπίτι της Άιζιπ	33
Ό,τι έχει όλη η πλάση θα το βρείτε σίγουρα σου <i>Βλάση</i>	37
Συγκατοικώντας με την κυρία Μοσχούλα	43
Ετοιμασίες στο <i>Καρυ-κευμένο Καλαμαράκι</i>	51
Η άφιξη του Τρύφωνα	57
Σπιτικά μπαχαρικά: μια μικρή Ινδία στο κατώφλι σας	62
Ο Τρύφωνας στην πισίνα	66
Εγκαίνια στο <i>Καρυ-κευμένο Καλαμαράκι</i>	68
Η επόμενη μέρα	73
Δεν μπορεί να συμβαίνει τέτοιο πράγμα!.....	78

Εξετάζοντας τα δεδομένα.....	80
Τρώνε οι σκύλοι σκορδαλιά;.....	85
Δύο είναι τα βασικά πράγματα που πρέπει να υπολογίσουμε: το κίνητρο και τα μέσα	94
Αθώος ή ένοχος;	98
Έφτασαν τα γκότζι μπέρι μου;	103
Αν το καλοσκεφτείτε, από την αρχή δεν κολλούσαν κάποια πράγματα	106
«Ευχαριστούμε που μας προτιμήσατε. Ελπίζουμε να μείνατε ικανοποιημένοι»	111
Τι έχετε να πείτε για όλα αυτά, κύριε;	114
Η τιμωρία	116
Η συμφωνία σε εφαρμογή.....	121
Η επίσκεψη του μεσιέ Ζαν Ανρί Κολμπέρ και του Ράμι Τσακραμπάρτι	123
 Παράρτημα 1: Η κάτοψη των χώρων	130
Παράρτημα 2: Ο κατάλογος στο <i>Καρυ-κευμένο</i> <i>Καλαμαράκι</i>	131
Παράρτημα 3: Μαγειρεύοντας τη σπεσιαλιέ καλαμαράκι με κάρυ	132
Παράρτημα 4: Γνωρίζατε ότι... ..	134

Ένα ανάποδο ξεκίνημα διακοπών

Οι φίλοι του Σοφοκλή απολάμβαναν τις διακοπές τους κάνοντας βουτιές στα καταγάλανα νερά του Ιονίου, παίζοντας μπάλα ή κάνοντας ηλιοθεραπεία σε πανέμορφες παραλίες, αλλά εκείνος πού τέτοια τύχη! Τι κι αν του 'χε πέσει το φλουρί στη βασιλόπιτα, η χρονιά αυτή είχε μπει εντελώς στραβά, και όσο περνούσαν οι μήνες, πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο.

Τι να πρωτοθυμόταν; Το ότι η καινούρια κοπέλα που είχε προσλάβει η μαμά του για να τους βοηθάει στις δουλειές του σπιτιού είχε πετάξει την πολύτιμη συλλογή του από περιτυλίγματα σοκολάτας που είχε καταφέρει να συγκεντρώσει; Ή μήπως το ότι είχε χάσει την τριήμερη εκ-

δρομή της χρονιάς επειδή τον κόλλησε ανεμοβλογιά η αντιπαθέστατη θεία Μιρέλλα που, παρά τα σπυράκια στο ρυτιδιασμένο της πρόσωπο, ήθελε να τον σφίξει οπωσδήποτε στην αγκαλιά της; Και μόνο που το σκεφτόταν αυτό το τελευταίο του ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι. Σίγουρα όμως το κερασάκι στην τούρτα της κακοτυχίας του ήταν φυσικά η εντελώς ξαφνική απόφαση της μητέρας του να περάσουν τις διακοπές τους στην πιο βαρετή πόλη της βόρειας Ελλάδας. Και μετά σου λένε καλοκαίρι. Αν δεν είχε πάνω του τον «δυστυχο-μαγνήτη», τότε τι;

Έπειτα από ώρες ταλαιπωρίας, έφτασαν επιτέλους στον προορισμό τους: ένα κατακίτρινο, διώροφο κτίριο περιτριγυρισμένο από έναν χαμηλό φράκτη και έναν αρκετά απεριποίητο κήπο.

Και ενώ στο μυαλό του Σοφοκλή στριφογύριζαν ακόμα οι φωτογραφίες των συμμαθητών του που είχε δει στο facebook να τρώνε παγωτά και να παίζουν ρακέτες στην άμμο, εκείνος βρέθηκε, πριν καλά καλά το καταλάβει, με μια σκούπα στο ένα χέρι και με ένα φάράσι στο άλλο να καθαρίζει αράχνες από το κατασκοινισμένο ταβάνι.

«Λίγο πιο δεξιά, βρε αγόρι μου. Δε βλέπεις τον ιστό εκεί στη γωνία;»

Όποιος πιστεύει πως η ζωή είναι δίκαιη είναι πολύ γελασμένος. Και όσο σκεφτόταν ότι όλα αυτά είχαν ξεκινήσει από εκείνη την απρόσμενη επίσκεψη πριν από έναν μήνα, ευχόταν να μην είχε ανοίξει ποτέ αυτή την πόρτα.

Η απρόσμενη επίσκεψη πριν από έναν μήνα

Namaste!»

«Να 'μαστε ποιοι;»

Ο Σοφοκλής έβλεπε μόνο την Κασσάνδρα, την παλιά συμμαθήτριά της μαμάς του, απέναντί του τυλιγμένη με πολύχρωμα υφάσματα σαν να ήταν συσκευασία δώρου. Είχε ταιριάζει, ή τουλάχιστον έτσι πίστευε, έντονα κίτρινα υφάσματα με πολύχρωμα λουλούδια μαζί με πορτοκαλιά φουλάρια με σχέδια από πράσινους ελέφαντες.

«Όχι, όχι. Namaste!»

«Ε;»

Φορούσε επίσης κάτι τεράστια μεταλλικά σκαλιστά

σκουλαρίκια, απ' τα οποία κρέμονταν πολύχρωμα μπιχλιμπίδια, και είχε βάλει και ένα αυτοκόλλητο κόκκινο διαμαντάκι στο μέτωπό της ανάμεσα στα καλοσχηματισμένα φρύδια της.

«*Namaste*», επανέλαβε για ακόμα μια φορά και ύστερα καταδέχτηκε επιτέλους να του εξηγήσει. «Τυπικός ινδικός χαιρετισμός. Σημαίνει “γεια” στα ινδικά», είπε και τον τράβηξε στην αγκαλιά της.

Ο Σοφοκλής παρατήρησε πως ακόμα και τα χέρια της δεν είχαν καταφέρει να γλιτώσουν από τον υπερβολικό στολισμό. Μικρά και μεγάλα λουλούδια, φύλλα και σχέδια σε σκούρο κόκκινο χρώμα κάλυπταν την παλάμη και τα δάχτυλά της.

«Πού είναι η φιλενάδα μου;» ρώτησε ρίχνοντας μια ματιά στο σπίτι. «Είναι εδώ;»

«Μισό λεπτό να τη φωνάξω. Μαμάααααααα! Πέρασε μέσα, Κασσάνδρα».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήταν το μεγάλο λάθος του Σοφοκλή. Χάθηκε ο κόσμος να έβρισκε μια δικαιολογία; «Δυστυχώς η μαμά μου λείπει. Είναι σε δουλειές και θα αργήσει να γυρίσει», ή έστω ένα απλό «Δεν είναι εδώ». Ακόμα κι αυτό θα έκανε τη δουλειά του. Οι δυο παλιές συμμαθήτριες δε θα είχαν συναντηθεί και έτσι ο ίδιος δε θα βρισκόταν τώρα σε όλη αυτή την ταιλαιπωρία. Τι τον είχε πιάσει τόση ειλικρίνεια; Ορίστε τώρα τα αποτελέσματα. Και να πεις πως δεν το φανταζόταν; Αφού πάντα η Κασσάνδρα ερχόταν επίσκεψη

κατενθουσιασμένη από κάποιο από τα περίεργα ταξίδια που είχε πάει και φούσκωνε τα μυαλά της μαμάς του, όπως έλεγε και ο μπαμπάς του, και τους έβαζε σε μπελάδες.

Θυμόταν ξεκάθαρα πως μετά το ταξίδι της στον Βόρειο Πόλο είχε πείσει τη μαμά να ανοίξει επιχείρηση πουλώντας παγάκια σε σχήμα Εσκιμώων, η οποία είχε φαλιρίσει μέσα στον πρώτο κιόλας μήνα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, λίγους μήνες αργότερα η Κασσάνδρα τούς είχε επισκεφτεί ξανά, εκείνη τη φορά έχοντας επιστρέψει ανανεωμένη από το μακρινό Πουκέτ, που ακόμα δεν είχε μάθει ο Σοφοκλής πού ακριβώς έπεφτε. Τους είχε μιλήσει για ώρες για τα τριγωνικά καπέλα που όλοι οι κάτοικοι φορούσαν για να προστατευτούν από τον δυνατό ήλιο και για τα καουτσουκόδεντρα που φύτρωναν παντού, και στο τέλος τούς είχε ανακοινώσει με μεγάλη περηφάνια την καινούρια της επιχειρηματική ιδέα, σίγουρη πως ήταν καταπληκτική. Θα ήταν πρωτοπόροι. Κανένας άλλος στην Ευρώπη δεν είχε σκεφτεί να συνδυάσει αυτά τα δυο και να κάνει τριγωνικά καπέλα από καουτσούκ.

«Είσαι ιδιοφυΐα!» είχε πει η μαμά.

«Οχ, τι έχουμε να τραβήξουμε πάλι...» ήταν το σχόλιο του μπαμπά.

Και ο Σοφοκλής είχε μείνει σκεπτικός. Γιατί άραγε δεν είχε σκεφτεί κανείς μέχρι τότε να συνδυάσει το καουτσούκ με τα τριγωνικά ασιατικά καπέλα; Οι πιθανοί λό-

γοι ήταν δυο: ή πράγματι κανένας δεν είχε συνειδητοποιήσει πως ήταν μια πανέξυπνη ιδέα που θα έφερνε μεγάλο κέρδος και επιτυχία, ή κανένας δεν το είχε κάνει γιατί ήταν ένας τραγικός συνδυασμός, καταδικασμένος σίγουρα σε αποτυχία.

Οι δυο συμμαθήτριες ήταν σίγουρες πως ίσχυε το πρώτο.

«Βάζω το χέρι μου στη φωτιά πως αυτή τη φορά θα θησαυρίσουμε», είχε πει η Κασσάνδρα.

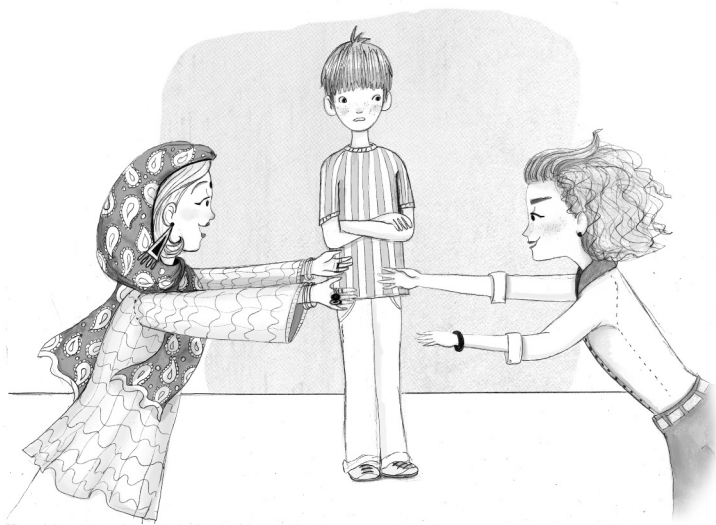
Τελικά όμως, όπως φάνηκε, και αυτή η επιχείρηση γρήγορα πήγε από το κακό στο χειρότερο. Όπως είχε σωστά προβλέψει ο μπαμπάς και πολλοί άλλοι, που οι δυο φιλενάδες δεν είχαν μπει στον κόπο να ρωτήσουν, το καουτσούκ αποδείχτηκε πολύ ακατάλληλο υλικό για καπέλα, καθώς ζεσταινόσουν τόσο πολύ στον ήλιο που σ' έκανε να στάξεις από ιδρώτα. Τουλάχιστον όμως εκείνη τη φορά, σε αντίθεση με την πρώτη, μέχρι να βάλουν λουκέτο στο μαγαζί είχαν και μια επιτυχία. Το πρώτο τους καουτσουκο-κάπελο είχε ψηφιστεί το καπέλο του μήνα από τους αναγνώστες του τοπικού περιοδικού *Καπέλα και Ημέρες*. Τι κι αν το περιοδικό το τύπωνε η γειτόνισσα και κυκλοφορούσε μόνο στη γειτονιά; Ήταν κι αυτό μια διάκριση, δεν ήταν;

Παρ' όλη την τιμητική διάκριση, όμως, η επιχείρηση δεν κατάφερε να κρατηθεί και για ακόμα μια φορά το αρχικό κεφάλαιο που είχαν επενδύσει έγινε καπνός. Και όταν η μαμά του Σοφοκλή ανακοίνωσε στον μπα-

μπά του ότι σκόπευε να πάρει κι άλλο δάνειο για να συνεχίσει την επιχείρηση δοκιμάζοντας να δώσει μια άλλη φόρμα στα καουτσουκο-κάπελα, εκείνος δεν άντεξε άλλο. Το ποτήρι ξεχείλισε.

«Αχ, δεν πρόκειται ποτέ να βάλετε μυαλό εσείς οι δυο», είχε πει απογοητευμένος. «Εγώ δε θέλω να έχω απολύτως καμία σχέση με όλα αυτά». Και από τότε είχε φύγει από το σπίτι και ο Σοφοκλής τον έβλεπε μόνο κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο, Χριστούγεννα, Πάσχα και καλοκαίρι.

Από εκείνη την ημέρα είχαν περάσει σχεδόν δυο χρόνια και τα πράγματα είχαν ηρεμήσει. Μέχρι τώρα, δηλαδή. Κανένας δεν περίμενε ότι θα εμφανιζόταν ξανά έτσι ξαφνικά η Κασσάνδρα εκείνο το απόγευμα στην πόρτα τους με ακόμα μια καινούρια ιδέα.

Η νέα ιδέα της Κασσάνδρας

Αχ, φιλενάδα μου, πόσο μου 'λειψες!» είπε η Κασσάνδρα μόλις η μαμά μπήκε στο δωμάτιο. «Μόλις γύρισα από τη μαγευτική Ινδία. Βάλε νερό για τσάι και έλα να σου πω. Δε φαντάζεσαι τι νέα σου φέρνω!»

Οι δυο παλιές συμμαθήτριες, αφού αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν σταυρωτά, πήγαν στην κουζίνα και η μαμά έβαλε νερό να βράσει.

Η Κασσάνδρα έβγαλε απ' το ινδικό υφασμάτινο πουγκί που κρατούσε αντί για τσάντα δυο φακελάκια τσάι. Τα έριξε στο καυτό νερό της τσαγιέρας και μια βαριά μυρωδιά μπαχαρικών απλώθηκε σε όλη την κουζίνα.

«Μμμμ! Όνειρο!» είπε και κατευθύνθηκε προς το καθιστικό για να τα πούνε με την ησυχία τους. Έριξε δυο απ' τα καλά μεταξωτά μαξιλάρια της μαμάς στο πάτωμα και στρογγυλοκάθισε, μια συνήθεια που μάλλον είχε μάθει στην Ινδία. Η μαμά την ακολούθησε κρατώντας τον δίσκο με την τσαγιέρα και τα φλιτζάνια.

Έκλεισαν και τη συρτή πόρτα, πράγμα που κίνησε την περιέργεια του Σοφοκλή, και έτσι εκείνος άνοιξε προσεκτικά μια χαραμάδα που ήταν ίσα ίσα ό,τι έπρεπε για να κρυφακούει χωρίς να τον πάρουν είδηση.

«Λοιπόν;»

«Δυο λέξεις θα σου πω: *fusion cuisine*, σου λένε κάτι;»

Το κενό βλέμμα της μαμάς ήταν ξεκάθαρη απάντηση.

Η Κασσάνδρα ξεδίπλωσε ένα απόκομμα από το περιοδικό *Φίνες Γεύσεις*.

Fusion Cuisine

Είναι πλέον γεγονός. Η fusion cuisine, με τους εμπνευσμένους συνδυασμούς γεύσεων, αποτελεί νέα μόδα και ο κλάδος αυτός της μαγειρικής θεωρείται από πολλούς χρυσωρυχείο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το πρωτότυπο εστιατόριο του κυρίου Λέανδρου Πολίτη. Το εγχείρημά του να συνταιριάξει τις γαστρονομικές παραδόσεις της Γουατεμάλας και της Ελλάδας στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία. Γεύσεις από αυτές τις δυο χώρες συνυπάρχουν αρμονικά

*σε καθένα από τα δέκα πιάτα του καταλόγου. Όπως
λέει και ο ίδιος, είναι «γεύσεις για εκλεπτυσμένους
ουρανίσκους».*

*Και παρόλο που οι τιμές είναι αρκετά τσιμπημέ-
νες, αυτό δεν εμποδίζει τους πελάτες να περιμένουν
στην ουρά για να δοκιμάσουν τις μοναδικές λικου-
διές. Η λίστα αναμονής για μια κράτηση δύο ατό-
μων στην ξακουστή του Γουατελλιάδα φτάνει τις πέ-
ντε εβδομάδες. Οπότε όσοι ενδιαφέρεστε να απο-
λαύσετε κάτι ασυνήθιστο, βγάλτε τις ατζέντες σας
και κανονίστε το πρόγραμμά σας. Άλλωστε, των
φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν.*

«Δεν είχα ιδέα», είπε η μαμά.

«Για να πω την αλήθεια, ούτε κι εγώ ήξερα γι' αυτή
τη νέα μόδα, αλλά το ταξίδι στην Ινδία μου άνοιξε τα
μάτια. Μια μέρα μετά την ξενάγηση στο Τατζ Μαχάλ –πα-
ρεμπιπτόντως, φιλενάδα μου, πρέπει να πας, είναι υπέ-
ροχο μνημείο– είδα μια διαφήμιση για ένα σεμινάριο
ινδικής κουζίνας και σκέφτηκα: *Γιατί όχι; Τι έχω να χά-
σω;* Εκεί λοιπόν ήταν που γνώρισα τον διάσημο σεφ
Βιμάλ, που μου είπε τα πάντα γύρω από τις ινδικές πα-
ραδοσιακές συνταγές και μου μετέδωσε το πάθος του».

«Ακόμα όμως δεν έχω καταλάβει ακριβώς τι σχέση
έχουν όλα αυτά μ' εμάς;»

Η Κασσάνδρα έκανε μια παύση, ήπια μια γουλιά
από το τσάι της περιμένοντας να κορυφωθεί η αγωνία

και ύστερα συνέχισε: «Αγκινάρες *tandoori*, *paneer* με ταραμοσαλάτα, γιουβαρλάκια *masala* και άλλα», θεωρώντας ότι της είχε δώσει να καταλάβει, αλλά το βλέμμα της μαμάς δεν άλλαξε. Έτσι η Κασσάνδρα εξήγησε: «Το μέλλον ανήκει στις πρωτοποριακές νέες γεύσεις, φιλενάδα. Στους τολμηρούς μάγειρες. Και έτσι βρήκα με τι θα ασχοληθώ στη ζωή μου». Έκανε άλλη μια παύση, σηκώθηκε και ανακοίνωσε περήφανα: «Αποφάσισα να ανοίξω ένα *fusion* εστιατόριο με γεύσεις από την Ελλάδα και την Ινδία».

Η μαμά την κοιτούσε ακόμα πιο μπερδεμένη κι από πριν. «Και ποιος θα μαγειρεύει;» απόρησε. «Αφού, χωρίς παρεξήγηση, φιλενάδα, εσύ καλά καλά ούτε αυγό δεν ξέρεις να βράσεις».

Αυτό ήταν αλήθεια. Ο Σοφοκλής δε θα ξεχνούσε ποτέ την επεισοδιακή εκείνη μέρα που η Κασσάνδρα είχε αποφασίσει να τους κάνει το τραπέζι και που όλοι οικογενειακώς προσπαθούσαν να μαντέψουν τι ήταν το κάθε πιάτο που έτρωγαν. Ο θεός Άλκης, που ήταν χορτοφάγος, στο τέλος ανακάλυψε ότι αυτό που είχε φάει δεν ήταν ψητά λαχανικά, αλλά κόκορας φρικασέ, και ήταν απαρηγόρητος.

Η Κασσάνδρα όμως δε φάνηκε να πτοείται. Είχε μια λύση και γι' αυτό. Έβγαλε από το ινδικό πουγκί της ένα χαρτάκι. «Άτζιτ Μπα-λα-σου-μπρα-μά-νιαμ», συλλάβισε με κόπο.

«Ε;»

«Η κυρία αυτή με το όνομα-γλωσσοδέτη που μόλις σου διάβασα δεν είναι άλλη από την ξαδέλφη του κουνιάδου της αρραβωνιαστικιάς του μάγειρα».

«Η ξαδέλφη του κουνιάδου της αρραβωνιαστικιάς του μάγειρα;» Ο Σοφοκλής ένωθε θαυμασμό για όσους κατάφερναν να καταλάβουν αυτές τις συγγένειες. Για εκείνον ήταν κάτι τόσο δύσκολο όσο το να τον ρωτούσες πόσο κάνει 298 διὰ 36.

Η Κασσάνδρα κατάλαβε πως η μαμά χρειαζόταν περισσότερες πληροφορίες. Συνέχισε λοιπόν να εξηγεί: «Έχει κι εκείνη ταλέντο στη μαγειρική. Ο μάγειρας μου έλεγε πως παλιά δούλευαν μαζί στο εστιατόριό του και παραδέχτηκε πως δεν ήταν λίγες οι φορές που τον είχε εντυπωσιάσει με τις αυτοσχέδιες συνταγές της».

«Αλήθεια;» είπε η μαμά.

«Ναι, ναι, και το καλύτερο απ' όλα; Η κυρία Μπαλασμπραμάνιαμ (αυτή τη φορά το είπε πιο εύκολα το όνομα) ζει... στην Ελλάδα».

«Στην Ελλάδα; Πώς κι έτσι;»

«Ναι, γιατί στο εστιατόριο όπου δούλευε γνώρισε έναν Έλληνα τουρίστα και ερωτεύτηκαν με την πρώτη ματιά. Καλά λένε τελικά πως ο έρωτας περνάει από το στομάχι. Αποφάσισαν να παντρευτούν και έτσι τον ακολούθησε στη χώρα μας. Δυστυχώς όμως ο γάμος τους δεν κράτησε πολύ. Χώρισαν πριν από λίγα χρόνια, αλλά η Άτζιτ είχε αγαπήσει τόσο την Ελλάδα που αποφάσισε να μείνει εδώ».

Ο Σοφοκλής πρόσεξε πως η μαμά παρέμενε σκεπτική. Είχε σμίξει τα φρύδια της και προφανώς φιλτράριζε την καινούρια ιδέα της επινοητικής συμμαθήτριας και φίλης της.

«Έχω έρθει διαβασμένη αυτή τη φορά, φιλενάδα. Είμαι αποφασισμένη να πετύχω. Είμαι σίγουρη πως η ιδέα αυτή είναι μοναδική. Και ποιον σκέφτηκα αμέσως για να συνεργαστώ;»

Η μαμά κούνησε διστακτικά το χέρι της δείχνοντας τον εαυτό της.

«Μα και βέβαια εσένα, φιλενάδα! Ποιον άλλο; Δώδεκα χρόνια στο ίδιο θρανίο ξέρουμε η μια την άλλη καλύτερα από οποιονδήποτε. Λοιπόν, βάζω την ιδέα, βάζεις το κεφάλαιο;»

Η μαμά έμενε σιωπηλή και ο Σοφοκλής την παρατηρούσε από τη χαραμάδα της πόρτας με γουρλωμένα μάτια.

Κάποια στιγμή, τα μάτια της μαμάς γυάλισαν. Είχε τσιμπήσει.

«Βασίσου πάνω μου».

Η Κασσάνδρα πετάχτηκε όρθια, άρχισε να χοροπηδάει και αγκάλιασε τη μαμά, αναποδογυρίζοντας το φλιτζάνι και χύνοντας το τσάι στα μεταξωτά μαξιλάρια. «Αυτό ακριβώς ήθελα ν' ακούσω. Κόλλα το, συνεταιρίνα. Λοιπόν τι καθόμαστε; Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Φτιάξε βαλίτσες και φύγαμε».

«Γιατί; Πού πάμε;»

«Α, ξέχασα να σου πω μια μικρή λεπτομέρεια. Θα πάμε λιγάκι πιο βόρεια», είπε η Κασσάνδρα, και αυτή ήταν η μόνη φορά που υπήρχε στη φωνή της ένας ελαφρύς δισταγμός.

«Δηλαδή πού;»

Όταν συνέχισε την πρόταση, κατάλαβε γιατί είχε υπάρξει ο δισταγμός.

«Στον Έβρο».

«Στον Έβρο; Άκουσα καλά;»

«Δεν είναι και τόσο μακριά», απολογήθηκε. «Με διαβεβαίωσαν πως το μέρος που ψάχνουμε είναι πριν από τα σύνορα».

Α, εντάξει τότε. Αφού είναι πριν από τα σύνορα, έχει μεγάλη διαφορά, σκέφτηκε ειρωνικά ο Σοφοκλής.

«Δε γίνεται, φιλενάδα. Και τι θα κάνω το παιδί; Κρίμα, και για μια στιγμή με είχες ξεσηκώσει».

«Ουφ, παρά τρίχα», ξεφύσηξε ανακουφισμένος ο Σοφοκλής. Λίγο έλειψε να βρεθεί να καθαρίζει πατάτες στις καλοκαιρινές του διακοπές.

«Δεν καταλαβαίνω, πού είναι το πρόβλημα; Τα σχολεία σε μία εβδομάδα κλείνουν. Αντί για διακοπές σε κάποιο νησί, μπορούμε να πάμε στον Έβρο. Θα είναι ωραία αλλαγή και έχει και καθαρό αέρα. Άλλωστε εσείς θα μείνετε μόνο τους καλοκαιρινούς μήνες, μέχρι να στήσουμε την επιχείρηση, και λίγο πριν ανοίξουν τα σχολεία, θα μοιράσουμε τα κέρδη και, αν θέλετε, θα μπορείτε να γυρίσετε πίσω. Εγώ φυσικά θα

μείνω να συνεχίσω το μαγαζί και, όποτε σας κάνει κέφι, μπορείτε να έρχεστε».

Η μαμά είχε ξαναπάρει τη συνηθισμένη της έκφραση, πράγμα που σήμαινε ότι το σκεφτόταν στ' αλήθεια. Η καρδιά του Σοφοκλή χτυπούσε τόσο δυνατά που είχε την εντύπωση πως θα τον άκουγαν και θα καταλάβαιναν ότι κρυφάκουγε.

«Δεν πρέπει να γυρίζουμε την πλάτη στις ευκαιρίες», συνέχισε η Κασσάνδρα. «Δεν άκουσες την ιδέα μου, φιλενάδα; Έχουμε την επιτυχία στο τσεπάκι μας. Και ποιος δε θα 'θελε να απολαύσει μουσικά με κίτρινο κάρυ αντί για μπεσαμέλ και άλλα τέτοια καταπληκτικά φαγητά! Και μόνο που σου το λέω, μου τρέχουν τα σάλια».

Τα μάτια της μαμάς πήγαιναν πέρα δώθε, σαν να κυνηγούσαν τις σκέψεις της.

«Εμπιστεύσου με. Είναι ευκαιρία, σου λέω. Αυτή τη φορά θα πετύχουμε. Έχουμε αποκτήσει τόση εμπειρία πια. Έχουμε και ενθαρρυντικά σημάδια. Δεν άκουσες το άρθρο που σου διάβασα για τον κύριο Πολίτη και τη Γουαδελλάδα του; Άλλωστε έχω ένα πολύ καλό προαίσθημα. Αυτό πού το πας; Αν όλα πάνε όπως τα έχω σχεδιάσει, θα γίνουμε πάμπλουτες. Για φαντάσου. Κι εσύ δεν έχεις παρά να βάλεις το αρχικό κεφάλαιο και να με βοηθήσεις για δυο τρεις μήνες στην αρχή».

Το γεμάτο αυτοπεποίθηση βλέμμα της Κασσάνδρας έκανε και τη μαμά του Σοφοκλή στο τέλος να συμφωνήσει. Η λάμψη στα μάτια της είχε επανέλθει, πράγμα

που σήμαινε πως από δω και πέρα δεν υπήρχε καμία ελπίδα να αλλάξει γνώμη.

Ο Σοφοκλής ήταν απαρνηγόρητος. Τελικά όχι μόνο θα καθάριζε πατάτες αντί να λιάζεται και να ξεκουράζεται, αλλά θα το έκανε και στην άλλη άκρη της χώρας. Εκεί όπου δε γνώριζε ούτε έναν άνθρωπο. Ήταν έτοιμος να πάρει φόρα και να αρχίσει να χτυπάει το κεφάλι του στον τοίχο.

Αγκινάρες *tandoori*, *paneer* με ταραμοσαλάτα, γιουβαρ-
λάκια *masala* και άλλα. Γεύσεις αμέτρητες! Συνδυασμοί
πρωτότυποι και μοναδικοί.

Ένα εστιατόριο, μια περιπέτεια.

Πρόσωπα πολλά. Ο καθένας διαφορετικός!

Η Κασσάνδρα, η συμμαθήτριά από το παρελθόν με τις πρωτο-
ποριακές επιχειρηματικές ιδέες. Η μαμά και ο Σοφοκλής, που
χωρίς καλά καλά να το καταλάβουν βρίσκονται στον Έβρο για
δουλειά αντί για διακοπές στην παραλία. Η γειτόνισσα, η κυ-
ρία Μοσχούλα, με τον σκύλο της τον Ναβουχοδονόσορα, που
κάνουν τη ζωή των νεοφερμένων αγώνα μετ' εμποδίων. Ο πα-
νέξυπνος κύριος Βλάσσης, ο προμηθευτής του εστιατορίου,
η Άτζιτ, η καταπληκτική Ινδή μαγείρισσα, και ο Τρυφωνάκος
με το χρυσό ζελεδιασμένο του τσουλούφι που ήταν σαν να το
'χε γλείψει αγελάδα.

Όλοι έχουν έναν ρόλο σε αυτή τη μοναδική περιπέτεια που
θα σας ανοίξει την όρεξη!

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

ΣΥΛΛΑΒΙΖΩ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΚΑΤΑΝΟΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' Δημοτικού

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β & Γ' Δημοτικού

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ & Ε' Δημοτικού

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε & ΣΤ' Δημοτικού

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1699-1

9 786180 116991

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17877